

Sonet s láskou, nadějí a vírou

Jsi jako roztoužená straka,
zlatem jsi přetížila všechna hnízda.
A když tě se mnou omrzela jízda,
hned další kapitán tě k sobě láká.

Dnes večer v ošuntělém bistru
přepil jsem pelyňkem tvou hořkou školu.
Na způsob okouzlených mistrů
lampy ti dokreslily aureolu.

Snad chladné Sudety, snad horké Lanzarote
ovládáš beze mě dva roky poté.
Jaro se vrací. Sednu ke klavíru,

vyzpívám lásku, nadějí a víru,
že jednou opustíš svou skrýš,
že se mi znovu rozbroskvíš.

Sonet lipnický

Poutník, který v účtě chová letopisy,
už nemusí mít navigaci.
Směr ukážou mu neúnavní ptáci,
cíl najde jako podobojí kdysi.

Ten, kdo si chce podmaňovat mocné hrady
a budit panny v žule spící,
teď s koně sesed, ustájí ho tady,
a v rytmu srdce tančí na Lipnici.

Nad řekou Sázavou nám strážní ohně hoří,
dávno jsme oželeli plavby do zámoří,
vždyť ani v ráji není sladší bezčasí.

Morana pláče, v lomech popraskaly ledy.
Z paměti vypráskejme loupeživé Švédy
a nechme chvíli odpočívat kompasy.

Sonet novoroční

Polykám novoroční kávu
a mám už zase pohled sokolí.
Jen zvolna roztáčí se soukolí
a s letopočtem nelámu si hlavu.

Od rána padá čerstvý sníh,

já nastavím mu obě dlaně.
Ty její oči... Padlý anděl v nich
mi nedovolí zapomenout na ně.

Proč ani Bůh nám nezachová
ta láskou ošlehaná slova,
když ona od sebe je odhání?

Snad nový rok jim život vrátí,
snad něco zbylo z našich tratí,
po kterých posílal jsem vyznání.